

HET ALBUM (DELUXE EDITIE)

Het Album (Deluxe Editie)

Pieter Dernau

Met bijdragen van

Sander Loth

Mari Victoor

Annemie Hautekeete

Toon Victoor

Alice Calepet

Maya Teklal

en

Rémy Achtergaele

Lend me your ears and I'll tell you a story.

~ Billy Shears

Don't Look Back

Het muziekmeisje

Het grootste kunstwerk aller tijden (feat. Maya Teklal)

De saxofonisten

De ernstige en hoogst geheimzinnige ziekte van Kortjakje

Kerstavond bij de familie Dejaegher

Het instrument I (Het klinkt zo mooi)

Het instrument II (Het is zo mooi)

Torn

De tovenaar

Faustella

De rattenvanger van Vohipanana

Elizabeth Phoenix

Het muziekmonster (feat. Alice Calepet)

Mevrouw Anachronistica's gigantische, groteske,
machtige, megalomane megaconcert

De muzikjongen

Don't Look Back (reprise)

Bonus

Het instrument I (Het klinkt zo mooi) – demo

Het optreden – bonusverhaal

De ernstige en hoogst geheimzinnige ziekte van Kortjakje – live

De ernstige en hoogst geheimzinnige ziekte van Kortjakje

– live – live

De muziekjongen – cover door Toon Victoor

Don't Look Back – cover door Annemie Hautekeete

De ernstige en hoogst geheimzinnige ziekte van Kortjakje –

cover door Annemie Hautekeete

Don't Look Back – remix

De muziekjongen – remix door Rémy Achtergaele

Het instrument II (Het is zo mooi) – instrumentaal

door Mari Victoor

Don't Look Back & Elizabeth Phoenix – mash-up

De muziekjongen, De tovenaars & Het muziekmeisje – mash-up

Conceptalbum – medley

Tekst

Pieter Dernau

Annemie Hautekeete, Toon Victoor, Rémy Achtergaele, Maya Teklal & Alice Calepet

Illustraties

Sander Loth & Mari Victoor

Met dank aan

Robbe Vanhaesebroeck, Sander Huys, Daylie Coppens, Wouter Dernau, Hanne Dernau, Judith Raat & Seppe Bilcke

Don't Look Back

We moeten beginnen met een bekentenis. Toen Orpheus (pseudoniem van Ian Mint) zes jaar geleden zijn opwachting maakte met het album *In Search of the Golden Fleece*, vonden wij dat - in tegenstelling tot de laaiend enthousiaste kritieken in Angelsaksische media - maar een behoorlijk matig geval. Geen slecht begin, maar verre van een meesterlijk debuut. De opvolger, *Myths*, vonden we niet veel beter (slechter zelfs, zo getuigt onze tweesterrenrecensie). Het was dan ook met enige scepsis dat we *Don't Look Back*, het nieuwste product van de achtentwintigjarige rocker uit Las Vegas, begonnen te beluisteren.

Wel, nostra culpa. Don't Look Back blijkt een

briljant meesterwerk te zijn, een moderne vijfsterrenklassieker zoals er in de hele wereld misschien één of twee per jaar worden gemaakt. Ter onzer verdediging: *Don't Look Back* is zo ongeveer de meest clichématige titel die je voor een muzikaal kunstwerk kunt bedenken, of het moest al *I Love You So Much* zijn. Ook al kunnen we er zo gauw niet eentje noemen, we zijn vrij zeker dat er al honderd albums bestaan die de titel *Don't Look Back* dragen. Hoe dan ook, sinds een drietal weken bestaat er slechts één *Don't Look Back* die er nog werkelijk toe doet, getekend Orpheus. Wij hadden de kans om de jonge rockgod te interviewen na zijn optreden in het Sportpaleis, de Belgische stop op de wereldwijde

tournee ter promotie van het nieuwe album.

Vergis u niet: *Don't Look Back* is geen vrolijke plaat. Gevuld met rauwe emotie en, als u het ons vraagt, recent trauma (nummers met titels als *Underworld* en *Viper's Bite* spreken voor zich). Nu wil het toeval dat net daar het schoentje knelt: Orpheus mag dan een wereldster zijn, er is - in tegenstelling tot de meesten onder zijn ambtsgenoten - bitter weinig geweten over zijn persoonlijke leven. Hij woont in Las Vegas, heeft een vriendin (misschien is hij al getrouwd) en houdt er geen exuberante levensstijl op na. Nauwelijks voer voor boulevardbladen, dus. Zelf weigert hij pertinent om meer te vertellen. Onlangs gaf hij in een interview met *Rolling Stone* wel toe dat *Don't Look Back* inderdaad op recente gebeurtenissen in

zijn eigen leven is gebaseerd, maar hij blokte vakkundig elke vraag om meer informatie af. Uw trouwe dienaar zag dus al aankomen dat hem geen gemakkelijke taak te wachten stond toen Orpheus (graatmager, bijna twee meter groot, fijn brilletje op het schuchtere gezicht, warrig haar, sjofel T-shirt) het café binnenstapte waar we hadden afgesproken.

Je bent voor het eerst in België. Hoe bevalt het je?

Orpheus: *Great*, echt waar! Ik had altijd gehoord dat jullie niets anders doen dan wafels eten, maar dat blijkt niet zo te zijn. Jullie doen niets anders dan frietjes eten! (lacht)

Het gaat tegenwoordig hard voor je, nee?

Orpheus: Klopt! *Golden Fleece* en *Myths* waren al

vrij populair in de VS, maar met *Don't Look Back* hebben we toch een hoger niveau bereikt, geloof ik. Nee, ik ben het zeker, want het is de eerste keer dat ik naar Europa mocht komen. (grijnst)

Had je direct in de gaten dat *Don't Look Back* iets anders zou zijn? Dat het zou aanslaan zoals het nu doet?

Orpheus: Ik heb de plaat niet echt gemaakt met het publiek in mijn hoofd, eerlijk gezegd. Het enige wat telde waren de muziek en de emoties, tijdens de opnames dan. Maar Jerry (*Phoeber, Orpheus' manager, red.*) had het meteen door toen hij de eerste demo hoorde. Hij vroeg of ik het zag zitten om negen uur per dag in de studio door te brengen, zodat het werk vooruit zou gaan. Ik zei hem dat ik persoonlijk meer aan tien à elf had

gedacht, maar het is uiteindelijk een gemiddelde van veertien uur geworden. Als de muziek komt, dan komt ze.

Laten we het eens hebben over waar de muziek precies vandaan komt. Je bent spaarzaam geweest met commentaar over de precieze betekenis van het album.

Orpheus: Correct.

Kun je er al iets over kwijt?

Orpheus: Ik geloof dat ik onlangs eens heb gezegd dat *Don't Look Back* uit mijn eigen ervaringen put.

Er klinkt veel pijn in door.

Orpheus: Ja. Maar kijk, ik wil geen albums maken die enkel over mezelf gaan. Ik probeer altijd de emoties naar een meer universeel niveau te tillen, zodat de mensen

die naar mijn muziek luisteren er zich ook mee kunnen identificeren. Een echte kunstenaar kan geen pure narcist zijn.

Zie je jezelf in de eerste plaats als een kunstenaar? Of toch een entertainer?

Orpheus: Het leuke aan muziek is dat een muzikant altijd beide is. Denk ik. Die zin klinkt mooi, in ieder geval, die moet ik onthouden.
(lacht)

Hoe zie je de toekomst nu?

Orpheus: Geen idee.
(staart enkele seconden zwijgend voor zich uit) De nabije toekomst, dat kan ik wel vertellen. Eerst Duitsland en Oost-Europa nu, dan nog Italië en Rusland. Daarna ga ik

naar Zuid-Amerika. Eerst Argentinië, geloof ik.

Al plannen voor een volgend album?

Orpheus: Nee.

Mis je Las Vegas niet? Je bent tenslotte een halfjaar op tournee.

Orpheus: Las Vegas niet, nee. *Who the hell misses a goddamn city?*

Bedankt voor het interview.

Orpheus: Jij bedankt. Ik ga nog eens wat frietjes halen, denk ik. (lacht)
Bye!

En weg is Orpheus, als een bliksemschicht, en uw dienaar weet nog altijd niets meer over de gebeurtenissen achter het album van het jaar.
(pd)

“Op nummer één, net als op nummer vier en nummer zestien, staat de man van het moment met het album van het moment en de hits van het moment. Hier komt hij, op nummer één, waar hij hoort te staan: Orpheus met ‘Viper’s Bite’.” Orpheus duwt op het knopje en de autoradio verstomt. Met zijn ene hand op het stuur staart hij naar de autostrade die zich in het gelige licht van de straatlantaarns voor hem uitrolt. De regen komt gutschend neer op de voorruit, zo hard dat de droge vlakken die de ruitenwissers achterlaten telkens ogenblikkelijk verdwijnen als de witte sporen van vliegtuigen aan de hemel. Orpheus kijkt naar het belachelijke poppetje in de vorm van een slang dat op het dashboard staat en waarvan het hoofd op en neer beweegt op het ritme van de auto. Drie jaar geleden had zij het knalgroene ding meegebracht uit een of andere winkel waar ze alleen dat soort rommel verkopen. Het had sindsdien de hele tijd in zijn auto gestaan. Ze had er ook eentje gekocht om in haar eigen auto te zetten. Weg, natuurlijk. Zijn rechterhand strijkt over de passagierszetel en hij twijfelt of hij de radio opnieuw zou aanzetten. Het nummer zou nu wel al gestopt zijn. “... briljante *Don’t Look...*” Orpheus slaat op het knopje van de radio. Briljant.

Het zal haar niet terugbrengen.

Het muziekmeisje

De kleine Sarah had een muziekje.

Toen het meisje geboren werd, ging dat gepaard met alle gewone dingen die bij een geboorte horen: een trotse moeder en een even trotse maar flauwgevallen vader, opgewekte verplegers en vroedvrouwen, nog opgewektere grootouders, het vooruitzicht van weken vol doopsuiker en vervelende bezoeken van vervelende groottantes.

Maar dus ook een muziekje.

Het deuntje weerklonk van zodra het baby'tje in haar moeders armen lag. Het ging om een groteske, valse kakofonie die gelukkig door gekrijs en gehuil werd overstemd, voornamelijk maar niet uitsluitend afkomstig van de pasgeborene zelf. Pas toen Sarah haar eerste slokje melk nam, kwam het muziekje tot rust, als de zee op een zonnige morgen na een striemende stormnacht.

Niemand wist waar het muziekje vandaan kwam. Het geluid hing rond de baby als het licht van een vuurvliegje, onophoudelijk en onuitroeibaar en ongrijpbaar. Het klonk tegelijk vertrouwd en anders dan alles wat Sarahs ouders ooit hadden gehoord, een spel van klanken die niet door instrumenten voortgebracht leken te worden

of misschien door instrumenten die we niet kennen of die we nog niet hebben uitgevonden.

Sarah had dus een muziekje.

Vier muziekjes om precies te zijn.

Wanneer het meisje
sliep

zoemde een
zacht melodietje
door de duistere kamer,
fonkelend en twinkelend
als de sterren en de maan
die je door de ruit kon zien
als er geen wolken waren.

Wanneer het meisje

hilde of krijste, weerklonk het
vreselijke lied, bespottelijk, als een gekeeld
varkentje dat over een krijtbord wordt
geschuurd door een kettingzaag.

Wanneer het meisje gewoon wat om zich heen keek
met die grote ogen van haar,
klonk haar muziekje als

een
beekje
in
het
bos,
ruisend,
rinkelend,
ritselend.

En Sarahs mama was het niet helemaal zeker,
maar ze geloofde dat als
madeliefjes
geluid zouden maken,
ze ongeveer zouden klinken als
haar glimlachende dochttertje.

Toen kwam de dag van de vreemde vogel.

Sarah was al een grote meid van vier jaar en ze kon al helemaal zelf stapjes zetten. Haar ouders namen haar mee naar een plaats vol grote bomen en rare mensen die ze “het park” noemden. Sarah droeg een geel jurkje en rode laarsjes en twee vlechtjes en haar muziekje rinkelde vrolijk terwijl ze kirrend van de ene regenplas naar de andere sprong. De mensen in het park keken af en toe verbaasd op toen ze een menselijk muziekdoosje met een gezicht vol modderspatten voorbij zagen stuiten.

Allemaal vroegen ze zich af wat het muziekje te betekenen had (Betekenen! Een belachelijke gedachte, natuurlijk) en toen zag Sarah opeens de vreemde vogel.

De vreemde vogel had glanzende diepblauwe veren en iets heel raars op zijn kop en een soort groene staart maar niet echt een staart, of wel, maar dan wel een heel erg brede staart met blauw-groene ogen erop die Sarah allemaal tegelijk aanstaarden.

Het meisje deinsde terug toen ze de pauw zag maar bleef het beest aanstaren alsof het haar gehypnotiseerd had. De vogel, die met gemak boven haar uittorende, keek hooghartig om zich heen zonder zich druk te maken over wat dan ook.

Sarah aarzelde even en
zette
toen
een
paar
stapjes
vooruit
in de richting van de pauw.

De pauw had weinig aandacht voor het kleine meisjes met de rode laarsjes en de vlechtjes en keek trots om zich heen tot Sarah opeens recht tegenover hem stond. Voorzichtig stak ze haar linkerhand uit. “Dag rare vogel,” fluisterde ze.

Mama keek naar papa.

Papa keek naar mama.

“Heb jij dat melodietje ooit gehoord?”

“Dat moet een nieuwtje zijn.”

In de jaren die volgden ontdekte Sarah een heleboel nieuwe muziekjes.

Een muziekje voor elke gelegenheid, zou je kunnen zeggen.

Een muziekje voor

lange wandelingen

het bouwen van blokkentorens

de hond van de buren

het donker

hypnotische uren op de schommel in de tuin

wespensteken

spaghetti

de kelder van oma en opa, waar ze gelukkig nooit

hoefde te komen maar die er zo griezelig uitzag

de mazelen

En al die muziekjes kwamen en gingen als wolken in de hemel, langzaam voorbijschuivend en altijd anders, of als treinen die razendsnel voorbijflitsen of als het licht in de kruinen van de bomen of als het water in een rivier. Soms veranderde het muziekje heel erg plots, soms ging het ene muziekje onmerkbaar over in een ander, soms weerklonken er twee of drie muziekjes tegelijkertijd (dat waren altijd de vreemdste momenten).

Toen kwam de dag waarop Sarah een nieuwe plek kreeg in de klas.

Juf Anna van het vierde leerjaar gaf Sarah en haar klasgenoten elke maand een nieuwe plek in de klas met een nieuwe buur met wie je een hele maand praatjes kon slaan (als het je vriend of vriendin was) of een hele maand af en toe iets tegen kon zeggen (als het niet je vriend of vriendin was) of net een hele maand geen woord tegen kon zeggen (als het een van die drie verwaande trutten was).

Saraha's nieuwe buur was Sören en dat was niet leuk want Sören was raar. Hij zei altijd rare dingen en hij deed altijd rare dingen en ook al had Sarah hem nog nooit iets raars zien doen of iets raars horen zeggen, toch wist ze zeker dat Sören raar was want iedereen zei het. Ze zei dus maar gewoon hallo toen ze haar plaats naast Sören innam en verder niets, want stel je voor dat hij iets raars zou terugzeggen.

Na vijf minuten merkte Sarah het nieuwe deuntje op.

Een halfuur later zei ook juf Anna: "Je hebt een nieuw liedje, Sarah, wist je dat?" Sarah knikte. "Het klinkt mooi." Sarah bloosde. Juf Anna was de enige juf die af en toe zei dat haar muziekjes mooi waren. Juf Eva van het derde leerjaar werd vaak boos omdat ze het geluid storend vond en meester Paul van het tweede leerjaar blafte altijd dat ze die muziek nu eindelijk eens moest stoppen of op z'n minst wat stiller moest zetten,

alsof dat kon.

Maar dus, Sarah had een nieuw muziekje.
Een vrolijk muziekje met een vreemd randje eromheen

Bitterzoet

Dat was het woord

En dit muziekje was anders dan alle andere

Want het stopte nooit

Soms klonk het heel erg luid

Soms klonk het heel erg stil

Soms speelde het op de achtergrond van een ander deuntje

Maar het was er altijd

(Een beetje zoals de zon. De zon is er ook altijd, zegt papa, ook als er wolken zijn, zit de zon er gewoon achter en als het nacht is, zit de zon gewoon achter de wereld zelf. Maar ze is er dus altijd.)

Het was Sarahs favoriete muziekje aller tijden.

En ook al werden alle andere mensen het nieuwe muziekje erg snel beu

Het bleef Sarahs favoriete muziekje aller tijden.

Het was een leuke tijd, met het nieuwe muziekje altijd op de achtergrond.

Bitterzoet

En Sarah lachte als een van die drie verwaande trutten weer eens klaagde dat haar plaat bleef hangen.

Ah ja, trouwens

Sören bleek ook reuze mee te vallen.